

Kees gaat op zoek naar Septimia, het meisje dat hij ooit op een mooie dag in het weiland heeft gezien. Hij neemt zijn cavia Hector mee, want die vindt Septimia zo leuk. Als ze elkaar vinden begint een groot avontuur op de boerderij: Kees raakt zijn cavia kwijt, wordt ondergepoept door een koe, maakt de geboorte van een kalfje mee én ontdekt dat de stoere Septimia ook een geheim heeft.

www.gottmer.nl

Anke
Kranendonk

Kees naar de koeien

Anke Kranendonk

Kees naar de koeien

GOTTMER

Met illustraties van Annemarie van Haeringen

Anke Kranendonk

Kees naar de koeien

*Met illustraties van
Annemarie van Haeringen*

GOTTMER

Haarlem

Cowboy Septimia

Kees ziet twee roze gaten en een witte streep. Met aan weerskanten zwarte uitsteeksels. Aan die uitsteeksels hangen gele plastic bordjes met een nummer erop.

Een koe! Op zijn kop! Kees schiet overeind en kijkt achter zich. Niet één koe, geen twee, maar wel tachtig, of honderd, of duizend koeien. Die hem allemaal aanstaren. Ze verzetten geen poot. Kees is ingesloten. Sep ook. Ze zijn reusachtig, die beesten. Ze kijken en ze kijken! Alsof ze een tekenopdracht hebben en Kees moeten bestuderen om hem later uit hun hoofd te kunnen natekenen. Ze kijken! Alsof ze denken: mmm, heerlijk maaltje. Beginnen we bij het hoofd, bij de armen, of schuiven we

hem in één keer naar binnen? Ze draaien hun oren alle kanten op. Alsof ze daarmee bellen met de andere koeien: ‘Zie jij dat jongetje?’

‘Ja, dat zie ik.’

‘Lekker hè.’

‘Ja, heel lekker. Zullen we delen?’

‘Laten we snel zijn, anders wil de hele familie een hapje.’

En hun staarten zwiepen heen en weer: ‘Wel een hap, niet een hap.’

Kees is gaan staan. Helemaal hartstikke stil. Bevroren. Als een standbeeld. Aan bloed denkt hij niet meer. Sep moet alweer lachen. ‘De koeien!’ roept ze. ‘Ze zijn door het hek gelopen! Kom!’

Ze geeft een koe een tikje op zijn achterkant, die draait zich om en zet een stap vooruit.

‘Hup, hup, hup!’ roept Sep. ‘Vooruit!’

Ze klapt in haar handen, ze tikt een koe op haar kont, huppelt naar een volgende koe, geeft ook een zetje tegen de billen, en er gebeurt een wonder. Al die koeien draaien zich om en lopen in een sukkelgangetje weg, terwijl Sep roept: ‘Hup, hup hup!’

Als alle beesten zijn omgedraaid, pakt Sep de motor van de grond, start hem en gaat zonder helm achter hen rijden. Heen en weer, zodat ze bij elkaar blijven en ze langzaam richting het hek gaan. Daar aangekomen stapt ze af, duwt het hek wijd open en een nog groter wonder gebeurt: al die honderden koeien lopen, met hun kop naar beneden, door het hek naar het volgende weiland.

‘Hup, hup!’ Totdat ze allemaal in het andere weiland zijn. Ze trekt het hek dicht en sluit het door een stuk touw om een paal te slaan.

Daar staat het stoerste, sterkste, leukste, dapperste meisje van de wereld over het hout geleund: cowboy Septimia.

En daar staat Kees, nog in de hoek van het weiland. Midden in een levensgroot avontuur. Langzaam loopt hij naar haar toe.

‘We waren vergeten het hek te sluiten, dan komen ze kijken,’ zegt ze als hij naast haar staat. ‘Heb je Sep Acht gezien? Die is van mij.’ Ze wijst naar de koeien.

Kees sluit zijn ogen. Sep Acht. Dit waren toch honderden dezelfde koeien? Hoe kan er dan één van iemand zijn?

Fragment uit Anke Kranendonk, *Kees naar de koeien*, Gottmer, 2020. Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.